

Søagsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

- Kommissionen savner fornøden kompetence, idet den ikke efter artikel 16, stk. 2, og artikel 19, andet punktum, i forordning (EØF) nr. 2176/84 ⁽¹⁾ kan træffe afgørelse, da sagsøgeren ved ansøgningsindgivelse erhvervede en ufortabelig ret til, at det var de efter artikel 15, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 3017/79 ⁽²⁾ kompetente myndigheder i medlemsstaten, der skulle træffe afgørelse vedrørende tilbagesøgningskravet.
- Den anfægtede beslutning er retsstridig, idet det afgørende efter formålet, såvel i artikel 15 i forordning (EØF) nr. 3017/79 som i artikel 16 i forordning (EØF) nr. 2176/84, er de konkrete forhold mellem ansøgeren og dennes leverandør («den faktiske dumpingmargen»), hvorimod Kommissionen har anlagt gennemsnits-betragtninger og undladt at tage hensyn til de af sagsøgeren fremlagte beviser. I tilfælde af tvivl vedrørende de tilvejebragte skriftlige erklæringer fra sagsøgerens tyrkiske leverandører burde man på embeds vegne have tilvejebragt oplysningerne.
- Rådets forordning (EØF) nr. 789/82 ⁽³⁾, hvorved der blev fastsat en endelig antidumpingtold, er retsstridig, idet den normalt gældende tidsfrist for gennemførelsen af undersøgelsen efter artikel 7 i forordning (EØF) nr. 3017/79 er væsentlig overskredet uden nogen som helst begrundelse. — Desuden er forholdene hos de tre udvalgte tyrkiske firmaer ikke repræsentative. — Betingelsen om, at Fællesskabets industri skal have lidt skade, kan ikke anses for opfyldt, fordi prisforskellen i forhold til de priser, der praktiseres af de i Fællesskabet hjemmehørende producenter efter Kommissionens egne oplysninger delvis i væsentlig grad overstiger den fastslåede dumpingmargen. — Rådet og Kommissionen har retsstridigt undladt fuldt ud at sikre, at antidumpingtolden ikke anvendes på allerede indgåede kontrakter, hvorved bestemmelserne i realiteten får tilbagevirkende gyldighed. Under hensyn til procedurens langvarige karakter og til, at proceduren praktisk talt var blevet indstillet, og Kommissionen først efter massive henstillinger fra de berørte producenter i England og Frankrig og fra disses regeringer besluttede, at der forelå dumping, kan sagsøgeren ikke foreholdes manglende påpasselighed.

⁽¹⁾ EFT 1984, nr. L 201, s. 1.

⁽²⁾ EFT 1979, nr. L 339, s. 1.

⁽³⁾ EFT 1982, nr. L 90, s. 1.

Sag anlagt den 14. januar 1985 af 1) Akzo Chemie BV (Nederlandene) og 2) Akzo Chemie UK Ltd (Det forenede Kongerige) mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(Sag 5/85)

(85/C 43/10)

Ved De europæiske Fællesskabers Domstol er der den 14. januar 1985 anlagt sag mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber af 1) Akzo Chemie BV (Nederlandene) og 2) Akzo Chemie Ltd (Det forenede Kongerige), ved advokaterne Ivo Van Bael og Jean-François Bellis, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Elvinger og Hoss, 15, Côte d'Eich.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Sagen antages til realitetsbehandling, og der gives sagsøgerne medhold.
- Følgelig annulleres Kommissionens beslutning af 6. november 1984 ⁽¹⁾.
- Der nedlægges forbud mod, at Kommissionen på nogen som helst måde anvender de dokumenter og oplysninger, som den er kommet i besiddelse af som følge af de kontrolundersøgelser, den har foretaget ifølge den anfægtede beslutning.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søagsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

- Tilsidesættelse af det grundlæggende princip, som er fastlagt i artikel 8 i Den europæiske konvention til beskyttelse af Menneskerettigheder og grundlæggende Frihedsrettigheder, idet de »særlige beføjelser« ikke er foreskrevet ved lov (in casu artikel 14 i forordning nr. 17), da Kommissionen ikke i dette tilfælde fulgte den deri foreskrevne procedure.
- Misbrug af kompetencedelegation (jf. artikel 27 i Kommissionens foreløbige forretningsorden, EFT 1975, nr. L 199, s. 43, og en ikke i EFT offentliggjort bemyndigelse til det medlem af Kommissionen, som er ansvarlig for konkurrence, til at træffe beslutninger af den i artikel 11 og artikel 14 i forordning nr. 17 anførte art). Princippet om Kommissionens ansvar som kollegium skal igen overholdes fuldt ud, når den berørte virksomhed

⁽¹⁾ Om kontrolundersøgelser hos Akzo Chemie BV og Akzo Chemie (UK) Ltd, jf. artikel 14, stk. 3, i Rådets forordning nr. 17 (sag IV/30.698).

- påberåber sig misbrug af en bemyndigelse og tilsidesættelse af konkurrenceretlige bestemmelser som begrundelse for en foreløbig afvisning af bebudede kontrolundersøgelser.
- Utilstrækkelig begrundelse, idet den anfægtede beslutning på ingen måde, end ikke summarisk, tager stilling til de argumenter, som sagsøgerne påberåbte sig for at opnå en udsættelse af de påtænkte kontrolundersøgelser.
 - Overtrædelse af artikel 14, stk. 4, i forordning nr. 17, da det inden for den korte periode, hvori beslutningen blev truffet, var fysisk umuligt for Kommissionen at indhente udtalelse fra den kompetente myndighed i Nederlandene i overensstemmelse med Kommissionens ensartede forvaltningspraksis (jf. Kommissionens svar på et skriftligt spørgsmål fra et parlamentsmedlem, EFT 1979, nr. C 310, s. 31).
 - Det pålægges Kommissionen for De europæiske Fællesskaber at udbetale de tilskud, der er fastlagt i sidstnævnte beslutning, og herved at følge afviklingen af de arbejder, den sagsøgende sammenslutning har givet i entreprise.
 - Det statueres, at den i overensstemmelse med den sagsøgende sammenslutnings påstande afsagte dom er eksigibel straks, og Kommissionen tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

- Tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter: manglende eller utilstrækkelig begrundelse.
- Overtrædelse af væsentlige retsgrundsætninger, nemlig:
Retssikkerhedsprincippet: beslutningen af 1982, der blev vedtaget i overensstemmelse med de regler, der var gældende på tidspunktet for projektets godkendelse, har i alt væsentligt haft de deri omhandlede virkninger, således at senere udstedte bestemmelser om ændringer heri har udgjort en overtrædelse af retssikkerhedsprincippet;

Princippet om, at den berettigede forventning nyder beskyttelse: nedsættelse af det oprindeligt bevilgede tilskud udsætter nu, hvor de arbejder, den sagsøgende sammenslutning har givet i entreprise, faktisk er blevet udført, sammenslutningen for en hæftelse i større omfang, der er uden sammenhæng med dens handlede måde. Det forhold at beslutningen ikke indeholder blot antydning af en begrundelse, godtgør klart, at den anfægtede ændringsbestemmelse var uforudselig.

Sag anlagt den 21. januar 1985 af Consorzio Cooperative d'Abruzzo mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber
(Sag 15/85)
(85/C 43/11)

Ved De europæiske Fællesskabers Domstol er der den 21. januar 1985 anlagt sag mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber af Consorzio Cooperative d'Abruzzo, Ortona, ved denne sammenslutnings bestyrelsesformand og repræsentant efter loven Felice Paolucci, repræsenteret af advokaterne Giovanni Maria Ubertazzi og Fausto Capelli, Milano, samt advokat Antonino Minutolo, Lanciano, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Louis Schilz, Boulevard G. D. Charlotte 38.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 31. oktober 1984, der blev meddelt den 14. november 1984, og ved hvilken tilskuddet blev nedsat (til 3 156 318 792 lire) (*), annulleres.
- Det statueres, at Kommissionens beslutning af 7. april 1982, der blev meddelt den 27. april 1982, og ved hvilken der blev bevilget et tilskud på 4 298 543 500 lire, er gyldig og endelig.

(*) Fra EUGFL, udviklingssektionen, til opførelse af et regionalt center til forarbejdning af druemost og aftapning af vin i kommunen Ortona (Chieti).

Sag anlagt den 22. januar 1985 af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber mod Den italienske Republik
(Sag 17/85)
(85/C 43/12)

Ved De europæiske Fællesskabers Domstol er der den 22. januar 1985 anlagt sag mod Den italienske Republik af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved Guido Berardis fra Kommissionens juridiske tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos George Kremlis, Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det statueres, at Den italienske Republik har undladt at opfylde de forpligtelser, der påhviler den i medfør af EØF-traktaten ved ikke rettidigt at vedtage de bestemmelser, der er nødvendige for at ef-